

Si Adam non peccasset, Spiritus Sanctus non fieret homo? cum neque ex parte objecti sit repugnantia, neque etiam ex parte actus divini. Ut enim intelligatur determinatio libera ad aliquod objectum, non semper necessaria est realis mutatio physica in illo objecto, ut latius 1 parte, quæst. 19, ostenditur. Et patet breviter, primo, exemplis: quia voluntas qua Deus vult aliquem obligare, nullam mutationem ponit in illo formaliter, et ex vi sua. Item voluntas qua vult dare concursus sufficientem, quantum est ex parte sua, in nulla re ponit necessario mutationem realem, et sic de aliis. Ratio vero est, quia, quidquid homo potest velle per mutationem sui, si aliunde non repugnet, potest etiam Deus velle sine sui mutatione, propter summam eminentiam actus suæ voluntatis. Potest autem homo velle aliquid, etiamsi in illo absolute nolit mutationem efficere; cur ergo non poterit idem Deus facere? Unde respectus ille rationis non semper fundatur in physica mutatione aliquando futura, sed sufficit interdum mutatio moralis, quæ sumitur in ordine ad prudentem rerum æstimationem; et in præsentia dici potest illa mutatio conditionalis, quia nimirum ex vi illius decreti ita jam compararetur effectus ad talem causam, quod, posita illa, omnino esset futurus ex vi talis decreti, cum tamen alioqui de se non ita esse futurus.

11. *Secunda sententia non probatur.*—Sed, quamvis hæc voluntas absolute et in universum non sit impossibilis in Deo, tamen, cum sit libera et non necessaria, ut bene probant argumenta facta, nullo sufficienti fundamento affirmatur Deum habere tale decretum liberum circa omnia hæc conditionata objecta; supponit ergo hic modus explicandi prædictam sententiam aliquid incertum, maxime cum hujusmodi actus nihil conferat ad rerum gubernationem, nec per eum Deus aliquid disponat circa res a se gerendas; est ergo talis actus sine causa conflictus. Quocirca, si liber est, potuit non esse in Deo; unde, illo casu posito, non posset Deus habere scientiam conditionalium; consequens autem est falsum, quia tunc procedunt rationes factæ, quod etiam tunc aliqua pars conditionalis inter contradictorias, esset vera; ergo cognosceretur ex vi perfectionis scientiæ Dei. Deinde illud decretum, prædicto modo excogitatum circa conditionata, non pertinet ad intrinsecam perfectionem Dei, cum sit liberum formaliter; hæc autem scientia, supposita veri-

tate objecti, per se pertinet ad perfectionem Dei, seu necessario comitatur illam.

12. *Evasio.*—Propter hæc dicunt aliqui, quamvis Deus nunc non habeat necessario tale decretum circa omnia objecta conditionalia, cognoscere tamen quid sua voluntas decretura esset circa creatas voluntates in omnibus illis occasionibus, quæ sub illis omnibus conditionibus apprehenduntur, et hoc modo semper scire de omnibus voluntatibus creatis quid essent voliturae.

Sed hæc responsio, præter alias difficultates infra attingendas, relinquit nobis eandem quæstionem de ipsamet voluntate divina, quomodo, scilicet, de ipsa, cum omnino libera sit, cognoscatur quid esset volitura in tali occasione, si nunc non intelligitur habere actuale propositum illud faciendi in illa occasione. Respondent aliqui, etiam ex modernis Scriptoribus, hoc cognoscere Deum de sua voluntate in comprehensione suæ essentiae, et omnium quæ in illa repræsentantur, et præsertim in suo iudicio et ratione æterna, per quam cognoscit quid sit melius facere, velle, aut permittere in omni occasione; et consequenter scit voluntatem suam id fuisse volituram. Alii vero distinctione utuntur: nam vel conditio (inquiunt) talis est, ut nullam habeat connexionem neque ordinem ad voluntatem, id est, quod de se neque confert quidquam ad illam movendam, determinandam seu impediendam, vel ad hoc aliquid confert. In priori eventu, negant Deum cognoscere quid esset voliturus, ut (verbi gratia), in hac propositione: Si Adam non peccaret, an decerneret Deus ut Spiritus Sanctus fieret homo; quia illa conditio nihil omnino confert ad hanc voluntatem: imo aliqui existimant non potuisse Deum habere hoc actuale decretum circa illam conditionalem propter eandem rationem. At vero in posteriori casu, aiunt Deum cognoscere suum decretum, vel prædicto modo, vel in ipsa rerum connexionem; ut in illa conditionali: Si in Tyro et Sidone fierent signa, crederent, cognoscit Deus quod etiam ipse concurreret cum illis ad credendum, vel decerneret ut crederent; quia ex natura rei ille effectus haberet aliquam connexionem cum voluntate Tyrriorum et Sidoniorum, et consequenter cum concursu et decreto ipsius Dei.

13. *Refellitur.*—Sed hæc omnia falsa sunt, et difficiliorem ac obscuriorem reddunt hanc rem; nam imprimis quod dicebatur de cognitione decreti divini in iudicio et com-

prehensione intellectus, repugnat divinæ libertati, quia illud iudicium est mere naturale; ergo, si ex vi ejus voluntas est determinanda ad hoc potius quam ad illud, non libere sed necessario determinatur per influxum necessarium a causa vel conditione necessaria. Consequentia nota est ex dictis; antecedens patet, quia illa divina comprehensio, ut antecedit voluntatem, non est unde habeat ullam indifferentiam, sed est omnino naturalis. Præterea ostenditur id esse falsum, quia omne bonum extra Deum, etiamsi sit melius et utilius creaturæ, ipsi tamen Deo necessarium non est, neque ad perfectionem virtutis ejus pertinet illud velle; ergo nullum iudicium, quantumvis comprehensivum de hujusmodi bonis, determinat voluntatem Dei ad volendum hoc vel illud.

Hinc consequenter constat inutilem esse illam distinctionem, nam, licet sit connexio inter conditionem propositam et effectum, dummodo non sit necessaria habitudo, sed cum indifferentia libertatis, non potest ex vi talis connexionis futurum decretum cognosci; ut in exemplo de Sidoniis, quamvis effectus credendi esset accommodatus voluntati Sidoniorum in tali opportunitate constitutæ, non inde fit Deum concursurum cum illis, aut effecturum ut ipsi crederent, etiamsi vellet ut talis conditio in re constitueretur. Neque vero e converso dici potest quod, videndo esse futuram voluntatem Sidoniorum, si talis conditio adesset, vidit consequenter suum concursus seu suum decretum vel absolute futurum, quia ille effectus seu actus voluntatis Sidoniorum supponit, maxime juxta hanc sententiam, decretum divinæ voluntatis volentis, vel actum, vel saltem concurrere ad actum; non ergo potest hoc decretum a Deo in illo effectu cognosci. Altera vero pars, scilicet, quando conditio et decretum Dei non habent connexionem, est in aliquo sensu vera, non tamen in alio supra declarato, scilicet, si solum iudicetur concomitantia, quia nihil repugnat quod vel nunc Deus habeat tale decretum, vel cognoscat an haberet illud, posita hac vel illa conditione.

14. His ergo modis non recte explicatur hæc scientia per ordinem ad decretum divinæ voluntatis. Et accedunt præterea difficultates omnes supra tactæ contra sententiam asserentem prædeterminare Deum voluntatem efficaciter ad suos actus, et hujusmodi prædeterminationem esse necessariam ad operandum; quoniam hæc sententia manifeste sup-

ponit et continet illam. Unde sequitur, juxta hanc opinionem, Deum præscivisse illam conditionalem: Si Adam creatur, etc., peccabit, quia præscivit decretum voluntatis suæ determinandi Adam ad actum peccati, si in tali occasione constitueretur, quod quam sit alienum a veritate et pietate, supra dictum est. Et præterea quando Sancti inquirunt cur Deus creaverit Adam, quem præsciebat casurum, certe supponunt non fuisse casurum ex determinatione Dei, alioqui non haberet locum illa quæstio, sed alia magis perplexa, scilicet, cur divina voluntas suo decreto determinare deberet voluntatem Adæ ad talem actum et consensum, cum voluntas Adæ sine hac determinatione cadere non posset. Unde præterea inquiri an talis determinatio sit necessaria ad veritatem illius conditionalis, necne. Si est necessaria, tollitur libertas ad non agendum in habentibus illam, et ad agendum in non habentibus, ut supra late deductum est. Quare hoc modo explicatæ hujus scientiæ nulla est utilitas ad declarandam præfinitionem Dei, et alia supra dicta. Si vero non est necessaria, adhuc habet locum hæc conditionalis: Si homo creetur a Deo in tali occasione, et non determinetur ad hoc vel illud a Deo, faciet hoc vel illud, in quo altera pars est vera; ergo illa sciri potest sine illo decreto, cum in ipsamet excludatur.

Vera sententia.

15. *Probat.*—Dicendum ergo est Deum cognoscere hæc futura conditionata sua infinita virtute intelligendi, penetrando immediate veritatem quæ in ipsis est, seu concipi potest, neque indigere aliquo alio medio ut illa cognoscat. Qui modus dicendi est consentaneus his auctoribus, qui dicunt Deum cognoscere futura contingentia immediate, intuendo veritatem eorum, quos supra, cap. 3, citavimus, et in idem fere cedit quod alii dicunt, cognoscere Deum futura ex vi infinitæ repræsentationis suarum idearum. Declaratur autem in hunc modum; nam, ut dixi, ex parte Dei et principii cognoscendi, non oportet quærere alium modum vel rationem cognoscendi quam ipsum lumen infinitum Dei, et perfectionem ac æternitatem scientiæ ejus, ex vi cujus, apprehensa quacumque re, seu quacumque complexione rerum a nobis enunciabili, naturaliter ex efficacia luminis iudicat quid veritatis sit in unaquaque re, seu in quocumque objecto cognoscibili; et in hoc

sensu vere loquuntur, qui dicunt Deum cognoscere hæc omnia per suas rationes æternas, et ex vi earum. Vere etiam dici potest scientiam Dei, ex vi suæ æternitatis ad hæc omnia cognoscenda extendi, quia illud immutabile iudicium Dei tale est, ut non solum attingat quidquid futurum est in aliqua differentia temporis realiter futura, sed etiam quidquid futurum esset in quacumque differentia temporis possibilis, si Deus voluisset creare illud. Ex parte autem objecti, seu rei cognoscendæ, neque oportet ut aliquod medium intercedat, quia veritas ipsa in se et sine alio medio videtur a Deo; quia nullum medium habet, et unumquodque cognoscitur a Deo sicut est; neque etiam requirit entitatem aliquam realem, præter eam quam habet objective in intellectu divino; quia, ut dixi, non concurrat ad illam cognitionem ut principium ejus, sed mere terminando; et ad hoc non requiritur actualis existentia, si alioqui in cognoscente sit sufficiens virtus et principium talis cognitionis.

16. Unde obiter constat (quod multum hanc sententiam confirmat) fere non esse majorem difficultatem in hac scientia conditionatorum, quam absolutorum contingentium, quia in utrisque cognoscitur veritas rei, licet in causis suis videatur esse indeterminata, et a parte rei nondum existat; cognoscitur autem per conformitatem et comparisonem ad rem, prout in tali tempore et modo existet, vel absolute, vel sub conditione; ergo scientia divina ad omnes has veritates extenditur ex vi suæ infinitæ comprehensionis. Nec refert quod res absolute futura aliquando habitura sit realem existentiam, non vero res sub conditione tantum proposita; quia illa realis existentia vere non est, antequam in propria duratione et mensura res producat, sed solum per ordinem ad illam propositio de futuro habet veritatem, et divinus intuitus æternus ratione suæ immensitatis ad illam terminatur, ac si jam vere existeret. Sic ergo in præsentia, licet res actu non existat, nec absolute extitura sit, propositio conditionata habet veritatem per habitudinem et conformitatem ad illam sub existentia apprehensam cum prædicta conditione; et divinus intuitus, ratione suæ infinitatis, extendi poterit ad videndum quid tali rei conjungeretur, aut quid ab illa prodiret, si tali modo constitueretur. Est ergo in his futuris omnibus idem cognitionis modus.

CAPUT VIII.

QUOMODO COGNOSCAT DEUS HÆC FUTURA IN DECRETIS LIBERIS SUÆ VOLUNTATIS.

1. Quæ hactenus diximus præcipue procedunt de actibus voluntatis creatæ, qui proprie futuri sunt; in Deo enim, propter æternitatem et simplicitatem suam, nihil videtur esse proprie futurum, licet nos ita loquamur, quia divinas res ad modum creaturarum concipimus et declaramus. Et quidem ad intentionem præsentis operis sufficere videbuntur ea quæ de scientia horum futurorum in voluntatibus creatis dictæ sunt; ad materiæ tamen complementum, et ut difficultatibus omnibus plene satisfactum sit, necessarium visum est hanc scientiam etiam in divina voluntate declarare.

2. Ut autem difficultas intelligatur, advertendum est in divina voluntate, eo quod vere libera sit, quædam decreta libera a Theologis considerari, quæ, prout libera sunt, id est, prout ad talia objecta libere terminantur, possunt non esse in Deo ex æternitate, quamvis, postquam semel fuere, variari non possint propter Dei immutabilitatem. De quibus decretis controversia est inter Theologos, addantne aliquid actui necessario divinæ voluntatis, vel tantum aliquid rationis; ea vero quæstio nihil ad rem præsentem attinet; utroque enim modo locum habet difficultas quam tractamus; et ideo ab illa nunc abstrahimus, quam in disputatione decima-nona Metaphysicæ copiose tractavimus, et ex ibi dictis supponimus hæc decreta nullum realem modum Deo addere, etiamsi de illis nos ita loquamur, ac si illum adderent, quia non possumus aliter loqui.

3. *Prima sententia.* — De his ergo divinis decretis docuerunt aliqui viri docti, non posse Deum illa scire ad modum futurorum contingentium, vel absolute, vel sub conditione, etiamsi actus liberos creatos Deus ita cognoscat.

Ratio. — Rationem autem differentie reddunt aliqui, ex principio tacto capite superiori de modo cognoscendi hæc futura in causæ seu in voluntatis cognitione. Dicunt enim hanc cognitionem causæ debere esse talem, ut non solum sit voluntatis comprehensio, sed etiam supercomprehensio; at vero Deus creatas voluntates non solum comprehendit,

sed etiam excedit illa infinite, quod est supercomprehendere; voluntatem tamen propriam, licet comprehendat, non tamen excedendo, sed adæquando tantum; et ideo non supercomprehendit, nec cognoscit hæc futura de tali voluntate.

Refellitur ratio. — Hæc vero ratio mihi nullo modo probari potest; imprimis enim supponit falsam sententiam, hæc scilicet futura cognosci in virtute seu dispositione voluntatis per comprehensionem ejus. Deinde, priusquam consideremus virtutem et facultatem ex parte cognoscentis, inquiram de veritate et connectione ex parte objecti cognoscibilis: aut enim in voluntate libera creatæ sic disposita cognoscibile est quid actura sit vel esset, si ita esset disposita, vel non est cognoscibile. Si non est, ergo, quantumvis supercomprehendatur talis voluntas, nunquam in illa id cognoscetur. Si vero est cognoscibile, ergo, quantum est ex vi objecti, etiam in voluntate increata erit cognoscibile quam determinationem liberam sit habitura in hoc vel illo eventu, quia, præcise considerando objectum, non est major ratio nec connexio in uno quam in alio; ergo etiam ex parte virtutis cognoscitivæ divinæ, tam poterit cognosci unum quam aliud; alias aliquid ex se cognoscibile non caderet sub cognitione Dei ex defectu virtutis cognoscentis, quod est manifeste falsum. Declaratur tandem in hunc modum ex supradictis, quia, quantum ad hanc rationem comprehensionis, quæ est cognoscere rem quantum cognoscibilis est, tam perfecte cognoscit Deus suam voluntatem, quam creatam; si quis autem est excessus in divina scientia respectu voluntatis creatæ, solum est vel quasi materialis in genere entis, vel quia divina scientia plura posset comprehendere in illa voluntate, si plura in illa continerentur; sed ista differentia solum est per accidens, ut in una voluntate potius cognoscat determinatio libera, quam in alia; igitur.

4. *Alio modo exponitur dicta sententia.* — Ut ergo hæc opinio aliquo modo verisimilis fiat, non ex parte virtutis cognoscentis seu ex illius excessu, sed ex parte objecti reddenda est ratio, videlicet, quia nec reipsa, nec secundum rationem potest Deus videre hæc futura decreta libera, prius quam sint præsentia actu in seipsis. Itaque, propositio (ut more nostro loquamur) in qua Deo attribuitur aliquod decretum liberum, ut velle creare mundum, non prius habet determinatam veritatem, quam Deus intelligatur actu habere in

sua æternitate illud decretum, et ideo non objicitur divinæ scientiæ ut exhibendum, sed ut jam exhibitum. Quod aliter contingit in voluntatibus creatis; et ideo est in his locus cognoscendi futura, vel absolute, vel conditionata, priusquam in seipsis actu sint, non tamen in decreto libero voluntatis Dei. Assumptum declaratur, primo, quia in aliquo signo æternitatis intelligimus Deum, ut scientem et comprehendentem seipsum, et nondum scientem suas determinationes liberas etiam ut futuras, vel absolute, vel conditionaliter; ergo in illo signo non est determinata veritas in illo objecto. Antecedens patet de illo signo æternitatis, in quo intelligimus Patrem generare Filium; producit enim illum ex comprehensione sui, et non ex aliqua scientia sui decreti liberi, quia hæc non est simpliciter necessaria; Filius autem solum per scientiam omnino necessariam producit; ergo in illo signo non intelligimus in Deo scientiam sui liberi decreti. Prima vero consequentia probatur, quia in nullo signo est objectum cognoscibile, in quo non cognoscat a Deo; ergo, si in illo signo non scitur, neque illud objectum scibile est; ergo non habet determinatam veritatem. At vero post signum illud intelligitur voluntas divina actu jam libere decrevisse: ergo nullum signum relinquitur in quo possit illud liberum decretum ut futurum cognosci. Probatur minor, quia liberum hoc decretum Dei non habet dependentiam (ut ita dicam), seu non præsupponit nec requirit aliam scientiam præter illam necessariam; ergo statim post illam concipi debet ut actu præsens; nam cum in æternitate omnia sint simul, hæc signa rationis solum distinguuntur secundum præsuppositionem objectorum, vel rationum formalium in se; ergo, seclusa hac præsuppositione, nulla est ratio ordinis, nec fundamentum ad fingendum illa signa. Confirmatur, quia, sicut hæc scientia non est simpliciter necessaria, ita etiam nec liberum decretum; ergo ex hac parte non habent ordinem; et aliunde decretum voluntatis est formaliter liberum, et ab illo prorsus resultat denominatio libertatis in scientia; ergo ex hac parte in aliquo signo rationis prius debet intelligi actualis voluntas, quam scientia ejusdem voluntatis ut futuræ. Ac denique confirmatur, quia alias prius scivisset Deus, ut futura, omnia libera decreta, quæ nunc habet, quam viderit præsentia; ergo vidit illa, non tantum ut conditionate futura, sed ut absolute, quia solum